'Ο βαρῶνος 'Αμπαὶν περιγράφει πῶς πέρασε 63 ἐφιαλτικὲς μέρες στὰ χέρια τῶν ἀπαγωγέων του

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ Σ' ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

ΠΑΡΙΣΙ. Ἑξηντατρεῖς μέρες κράτησε ἡ αἰχμαλωσία καὶ ἡ τραγικὴ περιπέτεια τοῦ βαρώνου Ἐντουὰρ — Ζὰν Ἀμπαίν, ποὺ ἀπήχθη ἀπὸ κακοποιοὺς στὶς 23 Ἰανουαρίου, γιὰ νὰ ἀπελευθερωθεῖ μετὰ ἀπὸ δύο μῆνες ἀγωνίας. Τώρα, προσπαθεῖ νὰ συνέλθει ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ καὶ νὰ ξεχάσει τὰ ὅσα ἔζησε, ἀποτραβηγμένος μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του, στὴν ἐξοχή, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὲ θυμὸ περιφρόνηση καὶ ἀγανάκτηση, ὁ βαρῶνος Ἀμπαὶν διηγήθηκε τὶς φοβερὲς συγθῆκες τῆς αἰχμαλωσίας του.

«Ἦταν τρομακτικό, τερατῶδες», θυμᾶται ὁ βαρῶνος Ἀμπαίν. «Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ὑπάρχουν τόσο σκληροὶ ἄνθρωποι. Ἀπὸ τὶς 23 Ἰανουαρίου, ποὺ μὲ ἀπήγαγαν, μὲ φίμωσαν καὶ μοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια, μέχρι τὶς 26 Μαρτίου, ποὺ μὲ ἄφησαν ἐλεύθερο, ἔζησα ἕναν πραγματικὸ ἐφιάλτη. Ἀμέσως, μετὰ τὴν ἀπαγωγή, οἱ κακοποιοὶ μὲ ἔρριξαν στὸ πόρτ — μπαγκάζ καὶ μετὰ ἀπὸ δύο περίπου ὧρες βρέθηκα σ' ἕνα παγερὸ χῶρο. Μοῦ ἔβγαλαν τὸ μαντήλι ποὺ μοῦ κάλυπτε τὰ μάτια, γιὰ νὰ μοῦ σκεπάσουν τὸ κεφάλι μὲ μιὰ κουκούλα. Μοῦ πῆραν καὶ τὸ ρολόϊ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔχασα τὴν ἔννοια τοῦ χρόνου, τῆς ἡμέρας, τῆς νύχτας. Δεμένο χειροπόδαρα, μὲ ἔρριξαν σ' ἕνα πλαστικὸ στρῶμα ποὺ ἔχανε ἀέρα καὶ ἦμουν ὑποχρεωμένος, νὰ τὸ ξαναφουσκώνω κάθε δύο ὧρες. Δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω τὰ πρόσωπα τῶν ἀπαγωγέων μου, γιατὶ φοροῦσαν διαρκῶς μάσκες.

Ὅταν μοῦ βγάζουν τὴν κουκούλα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φάω, βλέπω ὅτι ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στοὺς φύλακές μου ὑπάρχει ἕνα τεντωμένο χοντρὸ πανί, ποὺ μᾶς χωρίζει. Ὁ φύλακάς μου, μοῦ δίνει ἕνα ρηρούνι καὶ ἕνα πιάτο φαΐ, ποὺ κάθε μέρα ἦταν τὸ ἴδιο: κονσέρβα (συνήθως φασολάκια κακοζεσταμένα...).

ΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Τρεῖς φορὲς οἱ ἀπαγωγεῖς μου μὲ μετέφεραν στὸ πόρτ — μπαγκάζ ἑνὸς αὐτοκινήτου, γιὰ νὰ μὲ πείσουν ὅτι ἄλλαζαν κρησφύγετο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ κάθε διαδρομὴ διαρκοῦσε περίπου μιὰ ὥρα ἀλλὰ ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι κάναμε βόλτες γύρω—γύρω. Ἴσως αὐτὸς ἦταν ἕνας χειρισμὸς τῶν ἀπαγωγέων, γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ πιστέψω ὅτι διέθεταν τρεῖς κρυψῶνες. Προσπαθοῦσα, ὅμως, νὰ συγκρατήσω στὸ μυαλό μου διάφορες λεπτομέρειες. Καὶ πρῶτα — πρῶτα, προσπάθησα νὰ διακρίνω τοὺς θορύβους: τὸ βράδυ, ἀπὸ μακριὰ, ἄκουγα τὸν ἦχο τῶν τηλεοπτικῶν εἰδήσεων, ἕνα σκυλὶ ποὺ γαύγιζε, τὰ κλάματα ἑνὸς μωροῦ.

Σιγὰ — σιγὰ οἱ θόρυβοι μοῦ ἔγιναν οἰκεῖοι. Καταλάβαινα ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἤμουν πολὺ μακριὰ ἀπὸ κάποιο ἀεροδρόμιο. Σκεφτόμουν ὅτι δὲν θὰ ἦταν οὔτε τὸ Ὀρλύ, οὔτε τὸ Ρουασύ, γατὶ οἱ προσγειώσεις καὶ οἱ ἀπογειώσεις δὲν ἦταν συχνές. Πέντε ἢ ἕξι τὴ βδομάδα. Θυμᾶμαι, ἀκόμη, τὸ πήγαινε — ἔλα ἑνὸς αὐτοκινήτου. Συμπέρανα ὅτι θὰ ὑπῆρχε ἕνα γκαράζ, στὸ σπίτι. Τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ἔβγαζαν τὴν κουκούλα γιὰ νὰ φάω, ἔβριοκα τὴν εὐκαιρία νὰ ρίχνω κλεφτὲς ματιὲς πάνω ἀπὸ τὸ τεντωμένο πανί, γιὰ νὰ «φωτογραφίσω» τὸ χῶρο: στὸν τοῖχο ἕνα κρεμαστὸ βρυσάκι, δύο σακκίδια, σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα χαμηλὸ τραπέζι...».

Οἱ παρατηρητὲς τοῦ βαρώνου Ἀμπαίν θὰ ἐπιβεβαιωθοῦν ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἀνακαλύψουν τὸ κρησφύγετο τῶν ἀπαγωγέων, στὸ Σαβινὺ — σὺρ — Ὀρζ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς, ὁ Μάρκ Λὲ Γκαγιάν, ἔχει ἕνα γιὸ ἕξι μηνῶν, ποὺ τὸ κλάμα του ἄκουγε ὁ βαρῶνος Ἀμπαίν. Τὸ σκυλὶ ποὺ γαύγιζε εἶναι ἕνα κόκερ καὶ ἀνήκει σὲ γείτονες.

Ὅσο γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο, ἦταν πράγματι τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ, ἀλλὰ τὸ κρησφύγετο βρισκόταν κοντὰ σ' ἕνα συμπληρωματικὸ διάδρομο προσγειώσεως, ποὺ δὲν χρησιμοποιεῖται παρὰ μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

Ἡ σκληρότητα καὶ ἡ ἀπανθρωπιὰ τῶν ἀπαγωγέων, ὅπως ἀπο καλύπτεται ἀπὸ τὴν παρακάτω ἀφήγηση τοῦ βαρώνου Ἀμπαίν, θὰ μείνει γιὰ πάντα χαραγμένη στὴ μνήμη του. Οἱ ἀπαγωγεῖς δὲν δίστασαν νὰ τοῦ κόψουν ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ὑποκύψει στὰ αἰτήματά τους. Μὲ περιφρόνηση, θυμὸ καὶ ἀγανάκτηση, ὁ βαρῶνος Ἀμπαὶν περιγράφει τὴ στιγμὴ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ του:

«Θὰ γράψεις στὴν οἰκογένειά σου, γιὰ νὰ ζητήσεις λύτρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή σου», μοῦ εἶπαν ἀπότομα ἕνα πρωΐ, μοῦ φαίνεται δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἀπαγωγή. Ἀρνήθηκα νὰ ὑποκύψω. Εἶχα ἐξ ἄλλου, προειδοποιήσει τοὺς συνεργάτες μου ὅτι, σὲ περίπτωση ποὺ ἔπεφτα θῦμα ἀπαγωγῆς, ἔπρεπε νὰ δεῖξουν ἀδιαλλαξία.

Οἱ ἀπαγωγεῖς μου ἐπέμεναν: «Θὰ ζητήσεις 300 ἑκατομμύρια δρχ.»! Ἐγὼ ἀπάντησα: «Εἶστε τρελλοί; Δὲν θὰ σᾶς τὰ δώσουν ποτέ. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ συγκεντρωθεῖ ἕνα τέτοιο ποσόν». Ἐκεῖνοι, ὅμως, ἦταν καλὰ πληροφορημένοι. «Καὶ οἱ ἑταιρίες σου; Οἱ Κρεζὼ—Λοιὰρ, Σνάϊντερ καὶ ὅλες οἱ ἄλλες;». «Δὲν καταλαβαίνετε» προσπάθησα νὰ τοὺς ἐξηγήσω. «Ἕνα τέτοιο ποσὸν δὲν βρίσκεται εὔκολα, δὲν θὰ σᾶς πληρώσουν ποτέ, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω...»

Τότε ἔπεσαν πάνω μου καὶ μοῦ ἀκινητοποίησαν τὸ ἀριστερὸ χέρι. Μ' ἕνα μαχαίρι μοῦ ἔκοψαν ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ μικρὸ δάχτυλο. Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ δίσταζαν νὰ μὲ ἀκρωτηριάσουν περισσότερο, ἂν δὲν ὑποχωροῦσα στὶς ἀπειλές τους. Μετὰ τὸν ἀκρωτηριασμό μου, μοῦ ἔδωσαν λίγη γάζα, πενικιλλίνη καὶ ἕνα μπουκάλι οἰνόπνευμα. Ἀναγκάστηκα νὰ γράψω ὅ,τί ἤθελαν. Γιὰ νὰ εἰδοποιήσω, ὅμως τοὺς δικούς μου ὅτι ἐνεργοῦσα κάτω ἀπὸ πίεση, ἔκανα ὀρθογραφικὰ λάθη..».

Τὶς τελευταῖες μέρες τῆς αἰχμαλωσίας του ὁ βαρῶνος Ἀμπαὶν δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ καθήσει οὔτε νὰ σηκωθεῖ, εἶναι ἡμιπαράλυτος. Θὰ πεῖ ἀκόμα:

«Μὲ βασάνιζαν δυὸ σκέψεις: μήπως τρελλαθῶ καὶ μήπως ἀρρωστήσω. Πίστευα, ὅτι καὶ στὶς δύο περιπτώσεις δὲν θὰ δίσταζαν νὰ μὲ ἐξαφανίσουν».

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴ πυρῶν τῆς ἀστυνομίας μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς, ποὺ εἶχαν εἰδοποιηθεῖ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ἀμπαὶν γιὰ νὰ παραλάβουν δῆθεν τὰ λύτρα, κρινόταν ἡ τύχη τοῦ βαρώνου Ἀμπαίν.

«Τὴν Κυριακὴ μοῦ πέταξαν μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ ἔγραφε γιὰ τὴν ἀνταλλαγὴ πυρῶν τῆς Παρασκευῆς. Ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν: «Ἡ οἰκογένειά μου τρελλάθηκε! Τώρα, δὲν γλυτώνω, θὰ μὲ σκοτώσουν! Τώρα, δὲν γλυτώνω, θὰ μὲ σκοτώσουν! Λίγες ὧρες ἀργότερα μὲ ἔβαλαν καὶ πάλι στὸ πόρτ — μπαγκὰζ ἑνὸς αὐτοκινήτου. Σκέφτηκα ὅτι μὲ ὁδηγοῦσαν στὸν τόπο ποὺ εἶχαν διαλέξει, γιὰ νὰ μὲ ἐκτελέσουν. Μετὰ ἀπὸ μιὰ περίπου ὥρα, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε καὶ μὲ ἔβγαλαν σ' ἕνα σκοτεινὸ δρόμο. Σὰν νὰ ἤμουν ζητιάνος, μοῦ ἔβαλαν στὸ χέρι ἕνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα φράγκων καὶ μοῦ συνέστησαν νὰ μὴ βγάλω τὴν κουκούλα, πρὶν περάσουν ἀρκετὰ λεπτά. Τὸ αὐτοκίνητο ἐκκίνησε μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ἔβγαλα τὴν κουκούλα. Ἀρκετὰ μακριὰ εἶδα φῶτα καὶ κατευθύνθηκα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἦταν ἕνας σταθμὸς μετρό. Ὁ ἐφιάλτης μου εἶχε τελειώσει. Ἤμουν καὶ πάλι ἐλεύθερος».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

Εἰδικὴ κλινικὴ γιὰ γέροντες σὲ γερμανικὴ πόλη

ΕΡΕΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΗΡΑΣ

ΑΝΝΟΒΕΡΟΝ. Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1972 ἤνοιξε τὰς πύλας της ἡ κλινικὴ τοῦ κληροδοτήματος «Ἐριέτα» τοῦ Ἀννοβέρου διὰ τὴν ἰατρικὴν ἀποκατάστασιν καὶ γηριατρικήν. Στὰ 100 κρεββάτια τῆς ἐν λόγω κλινικῆς, ποὺ ἐνισχύεται, οἰκονομικῶς καὶ ἀπὸ τὸ ὁμοσπονδιακὸ ὑπουργεῖο οἰκογενείας καὶ ὑγείας γίνονται δεκτοὶ ἀποκλειστικὰ γέροντες ἀσθενεῖς, ποὺ ἀπὸ κλινικῆς ἀπόψεως ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ὑγεία τους διὰ τὴν κατὰ μόνας ἢ τὴν ὁμαδικὴν θεραπείαν, μίαν κουζίνα ἀσκήσεων ὡς καὶ μὲ χῶρους γιὰ τὴν ἄσκησι διὰ τῆς αὐτοβοήθειας.

Ἡ μεγάλη ἔκτασις τῆς γῆς ἰδιοκτησίας τῆς κλινικῆς, ποὺ τὴν περιβάλει κατέστησε δυνατὴ τὴ δημιουργία ποικίλων ἐγκαταστάσεων γιὰ τὴν κινησιοθεραπεία εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἔτσι γύρω ἀπὸ τὴν κλινικὴ ὑπάρχουν χῶροι γιὰ τὴν ἀθλο ἢ παιγνιοθεραπεία, ὅπως γιὰ «Μινιγκόλφ», «Μπότσια» κ.λ.π. Δυὸ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες ἐγκαταστάσεις εἶναι ὁ «κῆπος περιπάτου» καὶ τὸ «Πάρκο τῶν μέσων κυκλοφορίας». Ἐδῶ οἱ ἀσθενεῖς, ποὺ λόγω τοῦ γήρατος καὶ τῶν ἐνοχλήσεών του εἶναι κάπως ἀβέβαιοι καὶ φοβισμένοι στὶς κινήσεις τους μαθαίνουν νὰ κινοῦνται καὶ πάλιν ἐλεύθερα.

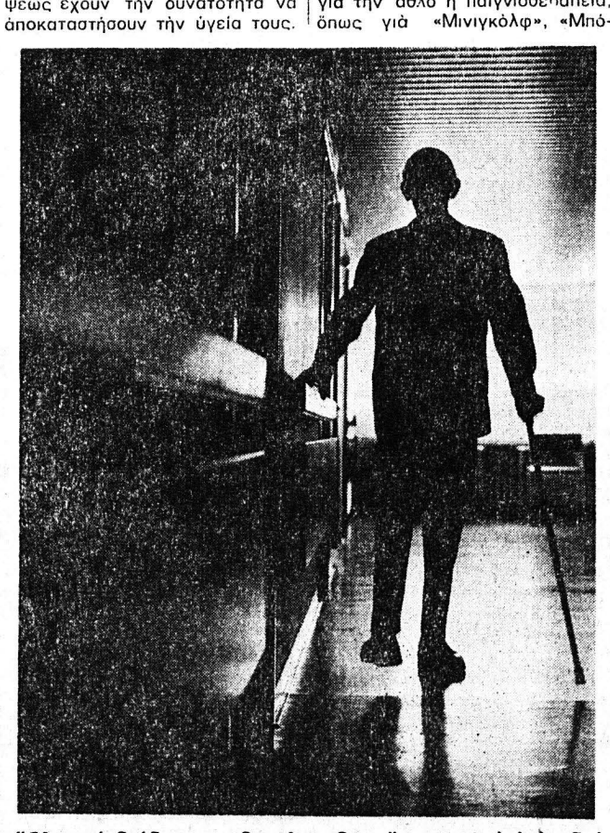

"Ολοι οἱ διάδρομοι τῆς κλινικῆς ἔχουν κι' ἀπ' τὶς δυὸ πλευρὲς πιασίματα καὶ τὸ δάπεδο εἶναι ἀπὸ ὑλικὸ ποὺ δὲν γλιστράει

Ἡ λειτουργία τῆς ἐν λόγω κλινικῆς ὅπως καὶ ἡ δημιουργία τῆς πρώτης ἕδρας γηριατρικῆς, στὴ Γερμανία, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐρλάγκεν ἀποτελοῦν σοβαρώτατα βήματα πρὸς τὸ δρόμο τῆς εὐρύτερης καὶ γενικώτερης ἔρευνας τοῦ γήρατος.

Ὁ σχεδιασμὸς καὶ οἱ ἵδρυση τῆς κλινικῆς αὐτῆς τοῦ Ἀννοβέρου ἐκκίνησε ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι πολλοὶ συνάνθρωποι μας προκεχωρημένης ἡλικίας, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας των, λόγω ἐλλείψεως τῶν καταλλήλων πρὸς τοῦτο ἱδρυμάτων, δὲν ἔχουν καμμιὰ πιθανότητα νὰ ἐφαρμόσουν στὴν πράξι τὸ θεωρητικῶς δυνατὸν γιὰ τὴν ἀποκατάστασί τους.

Τὰ κανονικὰ Νοσοκομεῖα δὲν εἶναι ἀρκούντως ἐφοδιασμένα γιὰ τὴ μέριμνα ἀπὸ ἀπόψεως ἰατρικῆς παρακολουθήσεως, διαίτης καὶ φυσικῶν καὶ γυμναστικῶν ἀσκήσεων. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ νέα κλινικὴ δὲν ἀπαλλάσσει μόνον τὰ γενικὰ νοσοκομεῖα ἀπὸ μιὰ φροντίδα, γιὰ τὴν ὁποία δὲν εἶναι τὰ κατάλληλα ἀλλὰ παράλληλα μὲ τὴν ἐφαρμογὴ σ' αὐτὴν εἰδικῶν μέτρων ἀποκαταστάσεως τῶν ἀσθενῶν ἐπιτυγχάνονται ἀφ' ἑνὸς ἡ συντόμευση τοῦ χρόνου θεραπείας καὶ ἀφ' ἑτέρου πολὺ καλύτερα τελικὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα.

Πλαὶ στὶς πολυάριθμες τεχνικὲς λεπτομέρειες τῆς κλινικῆς ποὺ διευκολύνουν τοὺς γέροντας ἀσθενεῖς, ὑπάρχει εἰς τὸ ἰσόγειον τὸ καθ' αὐτὸ θεραπευτικὸν κέντρον. Ἐδῶ εὑρίσκεται ἡ αἴθουσα τῆς φυσιοθεραπείας μὲ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα εἰδικὰ ὄργανα καὶ μηχανήματα, ὡς καὶ ἡ κολυμβητικὴ δεξαμενὴ καὶ τὸ λουτρὸ τῶν κινήσεων. Ἕνα σημαντικὸ χῶρο τοῦ ἰσογείου καταλαμβάνει ἐπίσης τὸ τμῆμα τῆς θεραπείας μὲ τὴν ἀπασχόληση τῶν ἀρρώστων, μὲ διαμερίσματα τῆς κατεστραμμένης ἀναπηρικῆς καρέκλας καὶ τὴν ἀναγκαία ἐξοπλισμὸ γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν ἀσθενῶν ἐπὶ τῶν ἀναπηρικῶν καρεκλῶν.

Ἡ ἐξοπλισμὸς τῆς κλινικῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἀναγκαία ἐξοπλισμὸ γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν ἀσθενῶν ἐπὶ τῶν ἀναπηρικῶν καρεκλῶν. Ἡ ἐξοπλισμὸς τῆς κλινικῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἀναγκαία ἐξοπλισμὸ γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν ἀσθενῶν ἐπὶ τῶν ἀναπηρικῶν καρεκλῶν.

ΓΚΟΝΤΟΥΛΑ ΦΑΟΥΠΕΛ

ΙΩ. ΓΙΑΛΕΛΗΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 68
ΤΗΛΕΦ. 276-892

Τὸ τηλέφωνο θὰ γίνει ἄχρηστο γιὰ τὶς πόλεις

ὅπως θὰ συμβεῖ καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο

ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑΝΤΗΣΕΙ ΝΕΥΡΩΤΙΚΟΥΣ

ΡΩΜΗ. Τὸ φαινόμενο παρατηρεῖται σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης, δὲν εἶναι πλέον κανονικὴ ἡ λειτουργία τοῦ τηλεφώνου ἔγινε πολύπλοκη. Συχνά, οἱ γραμμὲς εἶναι κατειλημμένες ,συχνὰ ἀπαντᾶ ἄλλος στὸ ἀκουστικό, ἐνῶ εἶναι βέβαιο ὅτι δὲν ἔγινε λάθος στὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου. Ἄλλοτε παρεμβάλλονται ἄλλες φωνὲς καὶ μερικὲς φορὲς κόβεται ἐντελῶς ἡ συνδιάλεξη. Αὐτὲς οἱ δυσκολίες εἶναι πολὺ ἐξοργιστικὲς καὶ οἱ συνέπειες εἶναι δυσάρεστες: Οἱ Εὐρωπαῖοι, γίνονται νευρωτικοὶ ἐξ αἰτίας τοῦ τηλεφώνου.

Εἶναι μία γενικὴ διαπίστωση. Στὸ παρελθόν, ἡ χρήση τοῦ τηλεφώνου ἦταν ἐντελῶς ἁπλῆ ἡ ἐπικοινωνία ἄμεση, ἡ φωνὴ ἀκουγόταν καθαρά. Τώρα εἶναι ἕνας μπελάς. Οἱ γραμμὲς εἶναι ὑπὲρ — φορτωμένες, ἡ ἐπικοινωνία δύσκολη, χρόνος χάνεται στὴν προσπάθεια νὰ κάνει κανεὶς τὴ δουλειά του μὲ τὸ τηλέφωνο καὶ ἡ ἔνταση τῶν νεύρων ἀποκορυφώνεται.

— Τὸ χειρότερο ἐπάγγελμα μέσα στὶς πόλεις, ἔλεγε ἕνας Ἰταλὸς κοινωνιολόγος, εἶναι τῶν τηλεφωνητριῶν. Ἀγωνίζονται, ἐπιμένουν καὶ δὲν τὸ κατορθώνουν πάντα νὰ ἀποκαταστήσουν τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ τὶς ἐπικρίνουν καὶ αὐτοὶ ποὺ τηλεφωνοῦν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δέχονται τὸ τηλεφώνημα.

Ἕνας γιατρὸς στὸ Μιλάνο παρατηροῦσε, ὅτι πολλὰ ἄτομα ποὺ χρησιμοποιοῦν συχνὰ τὸ τηλέφωνο, παρουσιάζουν ὡρισμένες παθήσεις στὸ αὐτὶ καὶ τελικὰ γίνονται νευρωτικοί.

Ἀκριβῶς γιατὶ ζοῦμε σὲ μιὰ ἀγωνιώδη ἐποχή, μὲ περισσότερες δυσάρεστες εἰδήσεις παρὰ εὐχάριστες ἁπλῶς καὶ μόνο ὁ ἦχος τοῦ τηλεφώνου προκαλεῖ ἀνησυχία καὶ ἀντιδράσεις. Ὅλοι περιμένουν μᾶλλον δυσάρεστα νέα, παρὰ εὐχάριστα.

ΟΛΑ ΑΛΛΑΞΑΝ

Δὲν εἶναι ὅμως ὅλα αὐτὰ τὸ ἴδιο τὸ τηλέφωνο ἔχει ἀλλάξει. Οἱ ἑταιρίες ἐπινοοῦν διάφορες συσκευὲς πολύπλοκες μὲ διαφορετικὸ κτύπημα, μὲ τηλέφωνα ποὺ ἔχουν διαφορετικὸ χρῶμα, μὲ σχῆμα ποὺ μερικὲς φορὲς δὲν προσαρμόζεται καλὰ στὸ χέρι ποὺ ἔχουν ἀκόμη διαφορετικὸ σύστημα λειτουργίας. Τὸ οὐσιῶδες εἶναι, ὅτι ἡ πιὸ ἁπλῆ συσκευὴ ἔγινε τώρα πολύπλοκη, ἡ χρήσι της ἀπαιτεῖ ὑπομονὴ καὶ κυρίως ἀπώλεια χρόνου. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι θὰ ἐπικοινωνήσει μὲ τὸ πρῶτο.

Ὁ Ἰταλὸς κοινωνιολόγος Ρομπέρτο Βάκα, ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὸ τηλέφωνο ἀκολουθεῖ τώρα καὶ αὐτὸ τὴ μοῖρα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἀπειλεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κυριαρχία του. Τὰ πάντα γίνονται τηλεφωνικά, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ βασανιστικὲς προσπάθειες. Καὶ, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, κανεὶς πλέον νὰ μὴν ἐπικοινωνεῖ προσωπικὰ μὲ τὸν ἄλλον: προφασίζεται ὅτι εἶναι ἄρρωστος καὶ ἀποφεύγει τὴ συνάντηση, ἀναβάλει νὰ δώσει μία ἀπάντηση, δημιουργεῖ ψευτικὲς ἐντυπώσεις.

— Τὸ τηλέφωνο, συνεχίζει ὁ Ἰταλὸς κοινωνιολόγος, ἔπαψε οὐσιαστικὰ νὰ εἶναι χρήσιμο μέσα στὶς πόλεις, ὅπως ἔπαψε νὰ εἶναι τὸ αὐτοκίνητο. Κανεὶς δὲν παίρνει τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ κυκλοφορήσει στὴν πόλη: θὰ χάσει περισσότερο χρόνο, θὰ τὰ λαιπωρηθεῖ μὲ τὸ παρκάρισμα καὶ θὰ ἀγανακτήσει.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ τηλέφωνο: ὑπάρχουν ἄτομα ποὺ ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἢ περισσότερο βασανίζονται χωρὶς ἀποτέλεσμα. Πολλοὶ ἄνθρωποι σκέφτονται: «Δὲν θὰ ἦταν καλύτερος ὁ πολιτισμός μας χωρὶς αὐτοκίνητο καὶ χωρὶς τηλέφωνο;».

Καὶ κάμουν τὴ σκέψη αὐτή, διότι καὶ τὰ δύο ἔχουν πάψει πλέον νὰ εἶναι χρήσιμα στὴν καθημερινὴ ζωή μας. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: μᾶς ἐξοργίζουν, μᾶς κάμνουν νευρικούς. Μὲ τὰ λάθη τὰ μπερδέματα τῶν γραμμῶν, δὲν βρίσκει κανεὶς ἡσυχία, οὔτε τὴν ἡμέρα, οὔτε τὴ νύχτα.

Τὰ παιδιὰ ἀνακαλύπτουν στὰ βιβλία ἕνα μαγευτικὸ κόσμο

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΑ ΑΓΑΠΟΥΝ

ΠΑΡΙΣΙ. Οἱ σχέσεις τῶν παιδιῶν μὲ τὸ βιβλίο δὲν εἶναι τόσο ἁρμονικές. Τὸ μόνιμο παράπονο τῶν γονιῶν εἶναι ὅτι τὰ παιδιὰ τους δὲν θέλουν νὰ πιάσουν βιβλίο στὸ χέρι τους, ἐνῶ ἀντίθετα δὲν λένε νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν τηλεόραση. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, τὸ βιβλίο καὶ τὸ διάβασμα γενικότερα, δὲν ἀποτελοῦν πιὰ τὸ μόνο μέσον ἐπικοινωνίας καὶ γνώσης τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Τὸ παιδὶ περιβάλλεται σήμερα ἀπὸ μαγνητόφωνα, πικάπ, κάμερες ποὺ ἔχουν ἤδη κάνει τὴν ἐμφάνισή τους καὶ στὰ σχολεῖα σὰν μέσα διδασκαλίας. Ἡ τηλεόραση, ὁ κινηματογράφος, τὰ περιοδικά, οἱ ἀφίσες προσφέρουν στὸ παιδί — καὶ στὸν ἐνήλικα — εἰκόνες καὶ μηνύματα ποὺ ἐντυπώνονται εὔκολα καὶ γρήγορα.

Εἶναι, λοιπόν, φυσικὸ νὰ στρέφονται τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἔφηβοι πρὸς αὐτὰ τὰ μέσα πληροφόρησης, ποὺ ἂν καὶ συγκριτικὰ προσφέρουν ἁπλοποιημένες γνώσεις, δὲν ἀπαιτοῦν μεγάλη προσπάθεια καὶ ἀφομοιώνονται ἀμέσως.

«Πρὶν δέκα χρόνια, τὸ παιδικὸ βιβλίο ἦταν ἀκόμα ἕνα προνόμιο, σήμερα ἐκδημοκρατικοποιήθηκε», λέει ὁ Ζὰκ Κλεμάν. του Συνδικάτου τοῦ Ἐκδοτῶν.

Γιὰ νὰ ἐπωφεληθεῖ ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸ βιβλίο, δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ τὸ διαβάσει, ἀλλὰ νὰ τὸ καταγοήσει. Στὴν ἀρχὴ τὸ διάβασμα ἴσως τοῦ φανεῖ ἀνιαρό, κουραστικό, Παραμένει, ὅμως, καθοριστικό.

Σύμφωνα μὲ τὸν Ζὰν Νιαζέ, «ἡ σκέψη τοῦ παιδιοῦ ἀναπτύσσεται σὲ συσχετισμὸ μὲ τὴν κατάκτηση τῆς γλώσσας», ἀλλὰ ἐν τούτοις δὲν εἶναι σπάνια τὰ παραδείγματα παιδιῶν 12 χρονῶν, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν ἕνα βιβλίο.

Γιὰ νὰ ἀγαπήσει ἕνα παιδὶ τὸ βιβλίο, πρέπει νὰ ἐξοικειωθεῖ μαζί του ἀπὸ νωρίς. Στὸν τομέα αὐτό, μεγάλο ρόλο παίζει τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Ἀπὸ τοὺς πρώτους 18 μῆνες τῆς ζωῆς του, τὸ παιδὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς ἀφίσες στοὺς δρόμους, γιὰ τὶς διάφορες πινακίδες καὶ τὰ σήματα ποὺ βλέπει. Ἀναγνωρίζει τὰ πρόσωπα ποὺ φιγουράρουν στὰ εἰκονογραφημένα βιβλία, ταυτίζεται μαζί τους καὶ συνηθίζει σιγὰ—σιγὰ νὰ ἀγαπᾶ τὸ βιβλίο. Γιὰ νὰ εἶναι πιὸ ἔντονη καὶ ὠφέλιμη ἡ πρώτη του ἐπαφὴ μὲ τὸ βιβλίο, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι νὰ βρίσκεται πλάϊ στὸ παιδὶ ἕνας ἐνήλικας γιὰ νὰ τοῦ διαβάζει, νὰ τοῦ ἐξηγεῖ, κρατώντας πάντα ζωηρὸ τὸ ἐνδιαφέρον του.

«Κάθε παιδὶ ἔχει τὶς δικές του στιγμὲς καὶ τὸν ἀγαπημένο του χῶρο γιὰ νὰ διαβάζει», τονίζει ἡ Μαρί — Κριστὶν ντὲ Νιβασέλ, ποὺ διοργάνωσε στὸ Κέντρο Πομπιντοὺ τοῦ Παρισιοῦ μιὰ ἔκθεση παιδικοῦ βιβλίου. «Εἶναι οὐσιαστικὸ νὰ σέβονται οἱ γονεῖς αὐτὲς τὶς προτιμήσεις τῶν παιδιῶν τους», συμπληρώνει.

Ὑπάρχουν παιδιὰ ποὺ θέλουν νὰ διαβάζουν ξαπλωμένα στὸ χαλί, ἄλλα στὸ μπαλκόνι, ἄλλα στὸ κρεβάτι τους. Ἡ Ἄνν— Μαρὶ Κουτερό, τῆς Σχολῆς Γονέων, παρατηρεῖ ὅτι τὰ περισσότερα παιδιὰ θέλουν νὰ διαβάζουν στὸ κρεβάτι τους, ἀλλὰ προσκρούουν στὴν ἀντίδραση τῶν γονιῶν τους. Γι' αὐτούς, τὸ κρεβάτι εἶναι μόνο γιὰ ὕπνο. «Πόσες εὐκαιρίες γιὰ διάβασμα πᾶνε ἔτσι χαμένες!», λέει ἡ Ἄνν—Μαρὶ Κουτερό.

ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΓΝΩΣΗ

Κρίνοντας ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἀρέσουν στὰ παιδιά, μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβει ὅτι μέσα στὶς σελίδες τῶν βιβλίων τὰ παιδιὰ δὲν ἀναζητοῦν μόνο τὴ διασκέδαση, ἀλλὰ καὶ τὴ γνώση τοῦ κόσμου, τὴ μαθητεία τῆς ζωῆς, τὶς ἀπαντήσεις στὰ ἐρωτήματα ποὺ τοὺς θέτει ἡ προσαρμογή τους στὸν κόσμο, ποὺ τὰ περιβάλλει. Τὸ «χάππυ—ἔντ» μιᾶς ἱστορίας εἶναι βασικὸ καὶ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἰσορροπία τους. Οἱ διαφορὲς στὶς προτιμήσεις τῶν ἐνηλίκων καὶ τῶν κοριτσιῶν εἶναι ἐλάχιστες, ἂν ὄχι ἀνύπαρκτες.

Τὰ παιδιὰ ποὺ προέρχονται ἀπὸ εὐκατάστατες οἰκογένειες διαβάζουν περισσότερο, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ κόμικς. Πρῶτα στὶς προτιμήσεις τῶν παιδιῶν τῆς μικρῆς ἡλικίας παραμένουν τὰ παραμύθια τοῦ Ἄντερσεν καὶ τοῦ Γκρίμ. Τὰ μυθιστορήματα ἐπιστημονικῆς φαντασίας ἐνθουσιάζουν τὰ δεκάχρονα παιδιά. Ὁ Ἰούλιος Βὲρν καὶ ὁ Ραίη Μπράντμπουρυ συγκαταλέγονται ἀνάμεσα στοὺς ἀγαπημένους συγγραφεῖς